

Патријарх Порфирије: Вера је оно на чему се зида и гради живот људи у Тузли

-Сви људи који овде живе, православни, католици и муслимани, имају свој храм у који долазе и у којем се моле Богу. У том храму успостављајући заједницу са Богом и ослушкујући шта је то воља Божја сигурно да долазе и до спознаје да нам је сваки човек ближњи и да је свако сваком потребан. Нико не може рећи другом: Ниси ми потребан и могу ја без тебе! Заправо баш због тога што постојимо једни са другима и живимо једни са другима имамо могућност да упознамо – познавајући једни друге – и Бога; као и да упознавајући Бога упознајемо једни друге као браћу, као ближње, поручио је патријарх Порфирије..

Преосвећени Владико, драги брате и саслужитељу, браћо архијереји, часни оци, браћо и сестре, сувишно би било да говорим о радости коју осећам зато што смо данас сабрани у овом светом храму и о радости и благослову Божјем због тога што се налазимо у овој предивној земљи, земљи подвига, молитве, љубави, али и у земљи искушења и падова. Међутим, зато што у овој земљи живе људи које води Бог и који се Богу са поверењем обраћају, на крају они Њега моле да буде воља Његова.

Босна и Херцеговина, сви то већ знају, мало је рећи да ми је блиска. Много тога, не само да је утиснуто у моје сећање из детињства, него сигурно још много више тога је утиснуто у моје биће и пројављује се и тамо где то хоћу, а и онда када тога нисам свестан. Најпре и изнад свега, у моју душу јесте уткана љубав свих људи који су живели на овим просторима, а који живе и

данас, љубав у односу на своје име, на своје предање, на своју веру. Баш због тога што је љубав која је укорењена у свом идентитету, истовремено је и љубав која се ширила, а сигуран сам да ће бити у будућности још више тако и између људи који су припадали различитим идентитетима, без обзира на коју врсту идентитета се то односи.

Дакле, баш због тога, што је вера оно на чему се зида и гради живот људи на овим просторима, увек је постојала способност, без обзира на искушења и без обзира на тешкоће, да свако може не само да препознаје другог, него да га истински грли у Господу.

Ми смо се сабрали овде благословом владике Фотија, предстојатеља Епархије зворничко-тузланске, да бисмо прославили 140 година постојања овог храма. Један древни историчар је забележио, обилазећи многе просторе и народе, да је сретао различите људе и да је уочио да сваки појединац, а и сваки народ, има неку своју специфичност, тј. оно по чему се разликује од других људи, од других народа. Без обзира на то што постоје многе разлике међу људима, уочио је једно што везује све људе и што је идентично код свих људи. Наиме, бележи тај историчар: Видео сам да нема народа који нема место на којем се обраћа Богу, место на које долази да се моли Богу, покушавајући да сагледа своје капацитете, лимите, границе, али и истовремено и могућност да уз помоћ Божју превазиђе оно што га као човека ограничава. Уочио је тај историчар да у сваком народу постоји храм, тј. у сваком народу постоји потреба за Богом и на неки начин та потреба за Богом је артикулисана у веру. Тако и овај град и овај повод, због којег смо дошли, нас подсећа на чињеницу да сваки народ има храм, да сваки народ има потребу за Богом, да има потребу да има место на које долази да се смири, да буде скрушен, да уочи своје недостатке и своје слабости, али исто тако да види и несагледиве могућности својих узлета онда када се обрати Богу, али не и само када му се обраћа него и када покушава да живи по заповестима и законима Божјим.

Сви људи који овде живе, православни, католици и муслимани, имају своје место, свој храм у који долазе и у којем се моле Богу. У том храму успостављајући заједицу са Богом и послушкујући шта је то воља Божја сигурно да долазе и до спознаје да нам је сваки човек ближњи и да је свако сваком потребан. Нико не може рећи другом: Ниси ми потребан и могу ја без тебе! Заправо баш због тога што постојимо једни са другима и живимо једни са другима имамо могућност да упознамо – познавајући једни друге – и Бога; као и да упознавајући Бога упознајемо једни друге као браћу, као ближње. Будући да овде живе људи који верују у Бога, потпуно је јасан и дефинисан

систем вредности који проистиче из те вере у односу на који се изграђује наш живот, а то подразумева на однос према свему што је око нас и у нама. Тај наш систем вредности ми добро знамо, као хришћани православни, да је то Јеванђеље. Тако и муслимани који верују у Бога имају записан свој систем вредности у књигама вере, а то је опет систем вредности који је израз воље Божје. Иако се зна да у неким сегментима постоје разлике, на крају крајева тај систем вредности који се темељи на вери у Бога подразумева веру у то да је Бог створио човека, да га је дао онаквим каквим јесте, као икону Божју. Човек ни у ком случају не може да мења своју природу, али може благодаћу Божјом да је преображава, тј. да развија своје личне таленте и дарове, да расте у благодати, да расте у вери, у ономе што је у темељу сваког система вредности који је израз воље Божје у љубави.

Ми добро знамо да данас има мноштво система вредности и највећи број система вредности су такви да се супростављају оним вредностима који произилазе из наше вере у Бога. Могли бисмо и том смислу рећи да практично постоје вредности које су резултат вере у Бога и, са друге стране, бројни системи вредности који немају у свом корену веру у Бога. Јасно је да ту постоји дубока разлика, али управо због те разлике ми имамо одговорност и за оне који не верују у Бога. Имамо одговорност да им посведочимо собом и својим животом да смо верници, да верујемо у Бога, да верујемо у Христа и да је Христос тај који одређује наш живот. Онда када говоримо, онда када нешто чинимо, не чинимо то из себе по својој логици и по својој памети, него хоћемо да то буде израз наше вере у Христа. Ми знамо да често они системи вредности који немају у свом корену Бога су искључиви у односу на нас. Посматрају нас као своје противнике, понашају се у односу на нас као непријатељи. Ми не треба да будемо наивни и да кажемо: нема везе, али морамо молитвом, подвигом и сведочењем вере показати одговорност и за такве, примером својим показивати колико је погрешно живети ван Христа, ван вере у Бога.

Браћо и сестре, овај свети храм јесте једно од места на које долазе људи да би успоставили и изграђивали заједницу са Христом, да би градили јединство међу собом, а онда то јединство сведочили пред другима и онда јединствени као заједница градили, како рече владика Фотије, и мостове и заједницу са другима. Ово све кажем зато што је то моје искуство из најранијег детињства које сам великим делом провео на овим просторима, широм Босне и Херцеговине. Свугде, чак и у она времена када није било једноставно и дозвољено јавно показивати своју веру, међу људима ових простора та вера је била очигледна. Та вера је била очигледна по љубави једних у односу на

друге, по међусобном разумевању, по значају и снази породице. Нико није био странац, оно што је нажалост данас случај да је син оцу странац или брат сестри. Дакле, не само да нису били странци родитељи и деца међусобно, браћа и сестре, комшије са комшијама, него је свако сваком био домаћи. У свако доба дана случајни путник намерник ако би наишао поред било које куће, он је приман као најважнији, као најдражи гост, пријатељ и брат. Све оно што има домаћин износио би на трпезу љубави и делио са случаним пролазником.

Дакле, браћо и сестре, радост свих нас је велика и нека Господ наш Исус Христос и Отац Његов и Дух Свети, Света Тројица, буду увек у све дане са нама који смо овде сабрани, са нашим сродницима, породицама, али и са комшијама и свим људима који живе у овом граду, са свим људима који живе у овој земљи. Да Бог да мира, љубави и свог благослова и да помогне да то што нам је дато постане наша свакодневница и наш садржај. Да сте благословени и живели на много година!

spc.rs